

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a patra a Postului Mare, a cuviosului Ioan Scărarul

Să deschidem cartea, fiilor. Sunt plin de cuvânt, și trebuie să știți cuvântul care se naște în Mine și care se zbate să se așeze în carte. Voi Mă vedeți că stau de vorbă cu voi și cu poporul, dar Eu, Domnul, vă spun că trebuie pusă în carte grăirea Mea, nu numai s-o știți voi și atât, nu numai pe voi să vă apese și s-o purtați din greu și atât. Eu din când în când Îmi spun spre știrea voastră cuvântul strâns în vremea mersului Meu cu voi și pe lângă voi pentru ocrotire, că multe curse dau să vă zdrobească, iar unii din creștini primesc greu o îndreptare, sau se măhnesc când vin să fac cunoscută primejdia din pricina unor neîmpliniri ale cuvântului Meu, care trebuie cu mare atenție și ascultare pus la lucru, ca nu cumva să vină apoi rodul neascultării, așa cum de atâtea ori, mai demult sau mai aproape, s-a zdrobit peste obrazul Meu dumnezeiesc rușine peste rușine de la neascultarea și nedragostea celor ce n-au pus preț pe ascultare, fiilor.

Au pus părinții bisericii primare, au pus în această zi de duminică, a patra din cele ale Postului Mare, au pus pomenirea sfântului Ioan Scărarul, o, și ce frumos învață el pe creștini suirea la cer pe scara ascultării și a dragostei de Dumnezeu și a nevoițelor duhovnicești! O, cum să nu cadă de pe cale cei ce nu folosesc scara pe care se găsesc credință, răbdare, iubire și multă, multă nevoie? Cine folosește mersul cel ascultător după legile lui, o, cum să cadă unul ca acela? Iată, ar fi din cei ce ar dori să vină și ei pe calea acestei lucrări de cuvânt, dar știu ei cât de greu cad cei ce nu ascultă așa cum cere mersul și lucrarea acestui cuvânt? Că iată, merge creștinul zece, douăzeci de ani și-și face rost pe cale de neascultare, de ascunderi, de necredință chiar, și îl ia diavolul înapoi pe calea lui și-i slujește fața, pe care trebuia să strălucească Dumnezeu, iar Eu, Domnul, sunt împroșcat cu noroi de făptura cea neascultătoare care alunecă spre păcat, căci cine se alege pe sine Mă leapădă pe Mine, și nu poate unul ca acesta avea un mai mare păcat ca și lepădarea de Dumnezeu, de calea lui Dumnezeu cu creștini pe ea, cu ascultare pe ea.

Îndemn poporul tot la ascultare deplină, căci diavolul nu mai are astâmpăr, și tot mereu dă să-l îndemne pe creștin să nu asculte întocmai, să se ascundă apoi, și să dea să pară pe deasupra creștin ascultător, dar inima când e atinsă de ceva străin de întregimea lui Dumnezeu în om, cu greu mai scapă o așa inimă de cursa care nu pare a fi primejdioasă când ea vine să-l încante pe cel ce a venit să fie cu Dumnezeu.

O, e îndărătnic omul și e plin de trufie când vrea să pară că e om la locul lui. Aici însă e Duhul lui Dumnezeu cercetător și Îl pun la lucru mereu, mereu, căci vai mersului Meu și planului Meu cel mare peste vremea de acum dacă duhul descoperirii n-ar lucra aici din plin la veghe ca să încurce ițele lui satana, care nu mai are nicăieri de lucru, ci numai aici, unde este Dumnezeu!

Îndemn și iar îndemn poporul tot la dragoste de Dumnezeu. Ea schimbă omul din temelie, îl schimbă cu tot cu temelie și numai ea poate aceasta, iar cei ce au dat să Mă înșele s-au înșelat pe ei înșiși și s-au dovedit netrebniți, iar Eu, Domnul, M-am scuturat de ei, așa cum și ei s-au scuturat de Mine și fac voia vrăjmașului Meu.

Fiilor, fiilor, vorbim despre temelie. Ce se întâmplă cu o cheltuială mare și multă pentru zidirea unei case noi pe o temelie care este demult zidită, și pe care un om se gândește să-și pună o casă cu totul nouă? O, totul se prăbușește într-o zi și totul se pierde din pricina temeliei vechi. Așa este și un creștin care vine cum o fi și cum este el format, și care începe să adauge la statura lui pe cele din cer, pe cele ce Eu, Domnul, le cer creștinului care caută să se apropie cu această lucrare de cuvânt și cu mersul alături cu cei ce merg pe această cale. Vă spun aceasta ca să înțelegi de la Mine de ce cad cei ce cad, fiilor. O, cum să nu cadă, cum, dacă n-au temelie nouă, dacă nu știu și nu pot cu taina nașterii de sus?

Nu omul te poate ajuta, creștine care vii ca să fii și tu. Nu de om să te ții, sau să aștepti povețe de la om. Dacă temelia ta e veche nu poți să mergi cu Domnul, ba se mai pot dărâma prin tine și alți creștini, care se pot clătina pe lângă cei ce se clatină, și vai de răspunsul pe care ar fi să-l dai!

Când la creștini iubirea lucrătoare se stinge, cea mai grea lovitură pe care o poate primi iubirea este aceea de a se schimba în dispreț și în ură apoi. Atunci creștinul este părăsit de Dumnezeu și de iubire și se poate ușor despărți de frați.

Îndemn poporul tot la veghe pentru împlinirea cuvântului și stau de vorbă cu voi în ziua aceasta plină de povețe și de durerea Mea și vă spun vouă durerea Mea, iar voi să luați aminte, fiilor, că Eu, Domnul, veghez mult și vă învăț și de sus și de jos și trebuie să luați și să ascultați și să depărtați răul pe care Mi-l puteți face dacă ar fi să nu ascultați de lucrarea veghii cu care stau mereu s-o pun peste voi, fiilor. Amin, amin, amin.

28 martie/10 aprilie 2016